

DEPARTAMENTUL DE STUDII PARLAMENTARE ȘI POLITICI UE
DIRECȚIA STUDII ȘI DOCUMENTARE LEGISLATIVĂ

REGLEMENTĂRI PRIVIND DOBÂNDIREA CETĂȚENIEI
ÎN STATE MEMBRE UE

OCTOMBRIE 2018

Documentare și sinteză: Virgilia Ioan, consilier parlamentar

Vlad Drăguș, consilier

Studiul documentar poate fi accesat direct pe Intranet la pagina Direcției studii și documentare legislativă.

* Lucrările elaborate în cadrul Direcției studii și documentare legislativă sunt cu caracter documentar și nu reprezintă punctul de vedere al Camerei Deputaților.

ABSTRACT

Accesul la statutul de cetățean este o condiție prealabilă importantă pentru a beneficia de drepturi și privilegii, cum ar fi migrația și drepturile politice, precum și de a dezvolta un sentiment de identitate și apartenență. De la înființarea cetățeniei unice, toate persoanele care sunt resortisanți sau cetățeni ai unui stat membru UE se bucură de statutul de cetățean european, care le conferă o serie de drepturi și privilegii suplimentare. Cu toate acestea, statele membre își păstrează controlul total asupra acordării cetățeniei.

Deși legile privind dobândirea și pierderea cetățeniei în statele membre ale UE rămân în mod firav divergente, se pot identifica o serie de tendințe și probleme-cheie. Nevoia de integrare pe termen lung a împins țările UE să-și modifice legile cetățeniei. Acest lucru a făcut ca legislațiile să fie în același timp și mai liberale (reducerea condițiilor de ședere și tolerarea cetățeniei duble) și mai restrictive (introducerea unor clauze de integrare și a testelor de cetățenie). Creșterea activităților teroriste în UE, care implică cetățeni, a determinat mai multe state membre să revizuiască sau să reactiveze dispozițiile privind revocarea cetățeniei.

Preocupările legate de integrarea, loialitatea și apartenența imigranților, precum și de consecințele culturale și economice ale integrării regionale și ale globalizării sunt în centrul discuțiilor recente privind cetățenia în Europa. După cum arată cazul maltez al cetățeniei investitorilor (Malta Individual Investor Programme), problema accesului la cetățenie nu mai este o chestiune care se referă numai la statele membre. Legalizarea cetățeniei naționale și a UE înseamnă că statele membre au o anumită responsabilitate față de ceilalți atunci când iau decizii în ceea ce privește acordarea sau respingerea cetățeniei.

C U P R I N S

CETĂȚENIA EUROPEANĂ	5
AUSTRIA	8
BELGIA	10
CROAȚIA	13
CEHIA	15
FRANȚA	16
GERMANIA	19
LETONIA	20
LITUANIA	22
MAREA BRITANIE	24
NORVEGIA	25
POLONIA	26
PORTUGALIA	28
SLOVENIA	29
SPANIA	32
SUEDIA	34

CETĂȚENIA EUROPEANĂ

În conformitate cu articolul 9 din TUE și articolul 20 din TFUE, este cetățean al Uniunii orice persoană care are cetățenia unui stat membru. Cetățenia este definită în conformitate cu legile naționale ale statului respectiv. Cetățenia Uniunii, care completează cetățenia națională, dar nu o înlocuiește, se compune dintr-un ansamblu de drepturi și de îndatoriri care se adaugă drepturilor și îndatoririlor legate de cetățenia unui stat membru. În cauza C-135/08 Janko Rottmann/ Freistaat Bayern, avocatul general Poiares Maduro al Curții de Justiție a Uniunii Europene a explicat diferența (punctul 23):

Acestea sunt două noțiuni care sunt deopotrivă asociate în mod inextricabil și autonome. Cetățenia Uniunii presupune cetățenia unui stat membru, dar este, de asemenea, un concept juridic și politic autonom față de cel al cetățeniei naționale. Cetățenia unui stat membru nu numai că dă acces la beneficiul drepturilor conferite de dreptul comunitar, ci face din noi cetățeni ai Uniunii. Cetățenia europeană constituie mai mult decât un ansamblu de drepturi care, în sine, ar putea fi acordate chiar și celor care nu o dețin. Ea presupune existența unei legături de natură politică între cetățenii europeni, deși nu este vorba de o legătură de apartenență la un popor. (...) Aceasta se întemeiază pe angajamentul lor reciproc de a deschide comunitatea politică respectivă altor cetățeni europeni și de a construi o nouă formă de loialitate civică și politică la scară europeană. Aceasta nu implică existența unui popor, ci este fondată pe existența unui spațiu politic european, din care decurg drepturi și îndatoriri. În măsura în care nu implică existența unui popor european, cetățenia este, la nivel conceptual, rezultatul unei decuplări de naționalitate. Astfel cum a observat un autor, caracterul în mod radical inovator al conceptului de cetățenie europeană rezidă în faptul că „Uniunea aparține și este compusă din cetățeni care, prin definiție, nu au în comun aceeași cetățenie”. Dimpotrivă, făcând din cetățenia unui stat membru o condiție pentru a fi cetățean european, statele membre au vrut să marcheze faptul că această nouă formă de cetățenie nu pune în discuție apartenența noastră fundamentală la comunitățile noastre politice naționale. În acest mod, această legătură cu cetățenia diferitelor state membre constituie o recunoaștere a faptului că poate exista (de fapt, că există) o cetățenie care nu este determinată de naționalitate. Acesta este miracolul cetățeniei Uniunii: ea întărește legăturile dintre noi și statele noastre (în sensul că suntem cetățeni europeni tocmai pentru că suntem cetățeni ai statelor noastre) și, în același timp, ne eliberează de acestea (în măsura în care suntem în prezent cetățeni dincolo de statele noastre membre). Accesul la cetățenia europeană trece prin cetățenia unui stat membru, care este reglementată de dreptul național, dar, ca orice formă de cetățenie, constituie baza unui nou spațiu politic, din care decurg drepturi și obligații care sunt stabilite de dreptul comunitar și care nu depind de stat. (...) Acesta este motivul pentru care, deși este adevărat că cetățenia unui stat membru este o condiție prealabilă pentru accesul la cetățenia Uniunii, este tot atât

de adevărat că ansamblul drepturilor și obligațiilor asociate acesteia din urmă nu poate fi limitat în mod nejustificat de prima.

În ceea ce privește dorința Regatului Unit de a părăsi UE, trebuie luată o hotărâre privind drepturile dobândite de cetățenii britanici care își au reședința în alte state membre, precum și de cetățenii UE care trăiesc în Regatul Unit. De-a lungul anilor, fiecare stat membru a transmis resortisanților săi un patrimoniu juridic de drepturi, iar legislația UE creează o serie de drepturi individuale direct executorii în instanță, în conformitate cu jurisprudența CJUE (Hotărârea Van Gend & Loos). S-ar putea considera că limitele acestui patrimoniu juridic relevă de dreptul intern care le conferă efect. Dacă legea britanică de abrogare anulează efectele tratatelor, acestea nu ar mai putea, în principiu, să fie invocate în fața instanțelor din Regatul Unit.

Conținutul cetățeniei

Pentru toți cetățenii UE, cetățenia înseamnă:

- dreptul de liberă circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre (articolul 21 TFUE);
- dreptul de a alege și de a fi aleși în Parlamentul European, precum și la alegerile locale în statul membru unde își au reședința (articolul 22.1 TFUE), în aceleași condiții ca și resortisanții acelui stat (pentru normele privind participarea la alegerile locale);
- dreptul de a primi, pe teritoriul unei țări terțe (care nu aparține Uniunii Europene), protecție diplomatică sau consulară din partea autorităților unui alt stat membru, dacă țara acestuia nu este reprezentată acolo, în aceeași măsură ca și resortisanții statului membru în cauză;
- dreptul de a adresa petiții Parlamentului European (articolul 24 TFUE), dreptul de a se adresa Ombudsmanului European desemnat de Parlamentul European pentru a analiza cazurile de administrare defectuoasă în cazul activităților instituțiilor și organelor UE;
- dreptul de a se adresa în scris oricărei instituții sau oricărui organ al UE într-una din limbile statelor membre și de a primi un răspuns redactat în aceeași limbă;
- dreptul de a avea acces la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei, în anumite condiții (articolul 15.3 TFUE);
- Articolul 11(4) din TUE prevede un nou drept pentru cetățenii Uniunii: „La inițiativa a cel puțin un milion de cetățeni ai Uniunii, resortisanți ai unui număr semnificativ de state membre, Comisia Europeană poate fi invitată să prezinte, în limitele atribuțiilor sale, o propunere corespunzătoare în materia în care acești cetățeni consideră că este necesar un act juridic al Uniunii, în vederea aplicării tratatelor”.

Multe legi privind cetățenia din UE au prevederi pentru naturalizarea în mod excepțional a persoanelor cu talente speciale, realizări extraordinare sau care aduc contribuții semnificative dezvoltării statului. Această abordare este adesea folosită pentru a naturaliza sportivii sau artiștii și, ocazional, investitorii și pe cei înstăriți. Bulgaria, Cipru, Malta și România au dezvoltat o cetățenie specifică pentru investitori prin programe comparabile cu cele ale statelor insulare din Antigua și Bermuda, Saint Kitts și Nevis și Commonwealth of Dominica. Cipru a introdus metoda de obținere a cetățeniei pentru investitori, în mai 2013, în contextul unei crize economice grave, lucru care a contribuit la facilitarea ajutorului financiar internațional, și a vizat, pe de o parte, atragerea unui capital foarte necesar, oferind cetățenie în schimbul unei investiții de cel puțin 5 milioane de euro în țară și, pe de altă parte, să compenseze investitorii străini care și-au pierdut investițiile (cel puțin 3 milioane de euro) din cauza măsurilor guvernamentale luate în contextul crizei. În afară de aceste contribuții financiare, solicitanților li s-a cerut să prezinte un cazier judiciar din care să reiasă că nu au fost condamnați definitiv la o pedeapsă privativă de libertate și să fi vizitat Ciprul cel puțin o dată.

În octombrie 2013, guvernul maltez a adoptat o decizie, prin care se permite persoanelor care investesc cel puțin 650 000 de euro în țară, să poată să obțină acces rapid la cetățenia malteză. Schema nu prevede obligația doritorilor (investitori) de a se stabili în Malta sau să respecte orice altă condiție de naturalizare. De exemplu, programele de acordare a cetățeniei investitorilor din Bulgaria și România includ cerința ca solicitanții, printre altele, să locuiască în țară (1 an în Bulgaria și 4 ani în România). În urma criticilor din partea Parlamentului European și a Comisiei Europene, Malta a modificat ulterior programul său pentru a introduce o cerință rezidențială (1 an). Obținerea cetățeniei pentru bani (investiții) pare să fie împotriva unei idei bine stabilite privind cetățenia, cum că ar trebui să se bazeze pe o "legătură veritabilă". După cum a fost definit de Curtea Internațională de Justiție (CIJ) în Cazul lui Nottebohm¹ (1955), cetățenia este "o obligație legală care are ca bază un fapt social de atașament, o legătura reală a existenței intereselor și a sentimentelor, împreună cu existența unor drepturi și obligații reciproce".

Într-o rezoluție adoptată în ianuarie 2014, Parlamentul European și-a exprimat îngrijorarea cu privire la faptul că "vânzarea directă a cetățeniei UE subminează încrederea reciprocă pe care este construită Uniunea". În martie 2014, Comisia Europeană afirma că statele membre ar trebui să "folosească prerogativele lor de a acorda cetățenia în spiritul cooperării sincere cu celelalte state membre și cu UE "și că" metoda investitorului care oferă posibilitatea obținerii de cetățenie prin naturalizare în schimbul investițiilor nu îndeplinește cerința minimă a unei veritabile legături cu țara ". Cazul maltez și reacțiile politice fără precedent la nivelul UE au oferit oportunitatea de a reexamina relația dintre cetățenia UE și cea națională și de a promova principiul cooperării sincere în materie de cetățenie.

¹ Cauza Nottebohm <https://www.icj-cij.org/en/case/18>

Dobândirea cetățeniei după naștere, prin naturalizare

Dispozițiile legale privind dobândirea cetățeniei după naștere pe bază de naturalizare sunt în general complexe. Se poate face o distincție între naturalizarea obișnuită (în cazul în care principala bază de dobândire a cetățeniei este o anumită perioadă de reședință în țară) și naturalizare specială (atunci când se bazează pe alte considerente, cum ar fi legăturile familiale, legăturile etno-culturale sau contribuțiile speciale). Durata minimă de ședere necesară pentru naturalizare în țările UE variază de la 3 la 10 ani. Trebuie remarcat faptul că această cerință este adesea calificată, adică doar anumite tipuri de reședință (permanente, continue etc.) pot fi luate în considerare în vederea naturalizării. O tendință majoră a cetățeniei contemporane este creșterea toleranței față de dubla cetățenie. Abordarea mai intensă a dublei cetățenii este o consecință a aplicării generale a principiului egalității de gen în cetățenie, ceea ce generează dublă cetățenie pentru copiii părinților cu cetățenii diferite și a regândirii îndatoririlor și așteptărilor militare ale cetățenilor în contextul riscurilor de securitate scăzute din Europa. Cu toate acestea, 24 de țări europene continuă să impună celor care vor să se naturalizeze să renunțe la orice altă cetățenie pentru a se naturaliza. Situația refugiaților cărora li s-a recunoscut statutul este mult mai dificilă decât altele. Potrivit Convenției privind Statutul Refugiaților (ONU, 1951) și Convenția Europeană privind Naționalitatea, statele sunt obligate să creeze și să faciliteze proceduri de obținere a cetățeniei speciale pentru persoanele care au dobândit statutul de refugiat. Șapte țări Europene nu au deloc astfel de proceduri, iar procedurile speciale pentru refugiați (în contrast cu existența unei proceduri discreționare pentru refugiați) se pot găsi în 6 state ale UE. Gradul de facilitare al accesului la procedura naturalizării pentru refugiați variază. În timp ce 5 state ale UE (Republica Cehă, Franța, Irlanda, Lituania și Luxemburg) au renunțat în totalitate la condițiile de reședință, alte țării (dar nu toate) prevăd o perioadă redusă de ședere minimă în cazul refugiaților recunoscuți.

AUSTRIA

În conformitate cu prevederile **Legii cetățeniei din 1965**, cu modificările ulterioare, modalitățile de obținere a cetățeniei austriece sunt:

- **Prin naștere:**
 1. copii legitimi, dacă unul dintre părinți este cetățean austriac.
 2. copiii nelegitimi, dacă mama este cetățean austriac.
 3. (de la 01.08.2013) copiii nelegitimi, dacă tatăl este cetățean austriac și și-a recunoscut paternitatea în termen de opt săptămâni de la nașterea copilului sau dacă o instanță a stabilit paternitatea în aceeași perioadă. Copiii legali ai tatălui austriac

dobândesc, de asemenea, cetățenia prin legitimare atunci când părinții se căsătoresc.

- **Prin naturalizare**, dacă sunt îndeplinite următoarele cerințe:
 - minimum 10 ani de ședere legală și fără întrerupere în Austria, din care minimum 5 ani cu permis de ședere; există derogări de la această cerință în cazul acordării cetățeniei onorifice;
 - atitudine pozitivă față de Republica Austria și care nu pune în pericol pacea, ordinea și siguranța publică; nicio legătură cu grupurile teroriste sau extremiste;
 - nicio înregistrare judiciară (fără condamnări judiciare, nicio procedură penală în desfășurare - nici în Austria, nici în altă țară, fără săvârșirea unor infracțiuni administrative grave);
 - nicio procedură sau măsură executorie definitivă sau în așteptare (interdicția de ședere, decizia de returnare, expulzarea etc.) vizând încetarea dreptului de ședere, fără alte obstacole (expulzarea în ultimele 18 luni, refuzul intrării etc.) cu excepția cazului în care acest lucru este imposibil sau nerezonabil.
 - Suficiente mijloace de subzistență pentru o medie de 36 de luni în ultimii 6 ani, în orice caz și în ultimele 6 luni înainte de depunerea cererii. În această perioadă, venitul trebuie să atingă cel puțin rata orientativă prevăzută în Legea generală privind securitatea socială și persoana să nu primească beneficii minime de venit (*Mindestsicherung*). Suma totală a cheltuielilor obișnuite, cum ar fi chiria, împrumuturile, plățile de întreținere etc. care depășesc o anumită sumă fixă ("gara") reduc venitul. Excepții există pentru persoanele cu dizabilități sau cu boli grave permanente (care trebuie dovedite pe baza unui certificat medical).
 - Competențele lingvistice germane (în conformitate cu §7/2/2 din Legea integrării, competențe lingvistice germane la nivelul B1 și cunoștințe de bază ale sistemului democratic austriac și a principiilor fundamentale derivate din acesta, cunoștințe despre istoria Austriei și a landurilor austriece. Cunoașterea limbii germane trebuie să fie dovedită prin intermediul certificatelor emise de institute de limbi străine recunoscute de stat. Cunoașterea istoriei Austriei și a provinciilor federale va fi dovedită prin examinarea de către Oficiul pentru cetățenie. Anumite persoane nu sunt obligate să prezinte aceste dovezi. Acestea sunt fie scutite de această obligație (copiii sub vârsta de 14 ani, anumite persoane privilegiate, persoane bolnave etc.), fie această obligație este considerată îndeplinită (frecventarea unei școli primare/secundare publice etc.).
- Cetățenia austriacă poate fi acordată:
 - 1. Fără perioadă de așteptare:
 - a. străinilor care locuiesc pe teritoriul federal, care dețineau cetățenia pe o perioadă neîntreruptă de cel puțin 10 ani și care au pierdut acest lucru prin alte mijloace decât retragerea.
 - b. dacă guvernul federal certifică faptul că acordarea cetățeniei este în interesul special al statului, datorită realizărilor extraordinare ale persoanei străine sau care

sunt așteptat de la aceasta (în acest caz, statul însuși este interesat de naturalizare, astfel încât multe din condițiile generale menționate nu trebuie să fie îndeplinite);

2. După 10 ani de rezidență legală și neîntreruptă pe teritoriul federal (din care cel puțin 5 ani de ședere legală).

- Dreptul legal la cetățenia austriacă se acordă obligatoriu dacă sunt prezente următoarele condiții și cerințe generale:

1. Fără perioada de așteptare:

a. copiilor minori, necăsătoriți, dacă cel puțin un părinte posedă cetățenia austriacă (dacă părintele respectiv locuiește în Austria, copilul trebuie să fie stabilit la acesta).

b. minorii adoptați ai cetățenilor austrieci.

2. După o ședere legală și neîntreruptă de cel puțin 6 ani:

a. cunoașterea limbii germane la nivelul B2 sau dovada unei integrări personale substanțiale (cu cel puțin trei ani de muncă voluntară pentru o organizație caritabilă, cel puțin trei ani de lucru în sectorul educațional, social sau de sănătate sau cel puțin trei ani o funcție într-un grup de interese)

b. soții/partenerii înregistrați ai cetățenilor austrieci, care locuiesc în gospodăria comună și căsătoria/parteneriatul înregistrat de cel puțin 5 ani;

c. cetățeni ai unui stat din Spațiul Economic European;

d. persoanele născute în Austria.

3. după o ședere legală și neîntreruptă de cel puțin 15 ani și o integrare substanțială personală și profesională;

4. După 30 de ani de reședință primară neîntreruptă în Austria.

Acordarea cetățeniei austriece este, în condițiile prealabile menționate, extinsă la copiii minori (fără perioadă de așteptare) și la soți/parteneri înregistrați (după 6 ani de reședință și 5 ani de conviețuire neîntreruptă).

BELGIA

Codul cetățeniei belgiene face distincția între atribuirea automată (prin naștere) și dobândirea (la solicitarea expresă) cetățeniei.²

În ceea ce privește dobândirea cetățeniei, aceasta se face pe bază de declarație și prin naturalizare.

Dobândirea cetățeniei **prin declarație** este principalul mod de dobândire pentru străinii care nu s-au născut în Belgia. Această prevedere a suferit o modificare substanțială prin Legea din 4 decembrie 2012: înainte de adoptarea acestei legi, cetățenii străini puteau dobândi cetățenia belgiană prin declarație fără a trebui să demonstreze că au fost integrați

² <http://eudo-citizenship.eu/admin/?p=file&appl=countryProfiles&f=2013-27-Belgium.pdf>

în mod corespunzător. Integrarea a fost evaluată doar într-o manieră negativă, adică prin excluderea acelor străini cu cazier.

Dobândirea cetățeniei prin declarație impune străinului să depună o declarație la Biroul de evidență a populației din raza teritorială a domiciliului său principal din Belgia. Cetățenia poate fi dobândită fără a trebui să treacă prin proceduri judiciare, deoarece este o procedură administrativă. De la intrarea în vigoare a legii din 4 decembrie 2012, procedura aplicabilă dobândirii cetățeniei prin declarație (articolul 12bis CBN) permite străinilor care au împlinit vârsta de 18 ani să obțină cetățenia belgiană cu condiția să se întrunească una dintre următoarele condiții:

(1) Un străin este eligibil dacă a fost născut în Belgia și a avut reședința legală și principală acolo de la naștere.

(2) În mod alternativ, declarația poate fi făcută de un străin care s-a născut în străinătate și a locuit legal în Belgia timp de 5 ani, cu condiția dovedirii că solicitantul este integrat corespunzător.

(3) O declarație poate fi depusă și de un străin căsătorit cu un cetățean belgian, cu condiția ca soții să fi locuit împreună în ultimii 3 ani și că solicitantul a locuit legal în Belgia timp de 5 ani. În mod similar, poate face o declarație și străinul care este părintele unui copil belgian.

(4) Accesul la cetățenia belgiană prin declarație este, de asemenea, posibil pentru străinii care au locuit în Belgia timp de 5 ani, fără nicio cerință de integrare în cazul în care persoana în cauză este handicapată, invalidă sau pensionar.

(5) Procedura se aplică și străinilor care au avut reședința legală principală în Belgia timp de cel puțin 10 ani, în momentul declarației. Cerințele de integrare aplicabile acestei ultime categorii sunt mai puțin exigente și se referă numai la cunoașterea uneia dintre limbile locale și a contactelor cu comunitatea locală. În cele din urmă, procedura de dobândire prin declarație este deschisă oricărei persoane care și-a pierdut cetățenia belgiană prin alte mijloace decât prin retragere (art.23 CBN) și care dorește să o recupereze.

Cerința integrării este definită diferit în funcție de categorie. Un solicitant născut în Belgia și care a locuit acolo toată viața nu trebuie să demonstreze că este integrat. De asemenea, un solicitant care a locuit în Belgia timp de 5 ani și este handicapat, invalid sau pensionar nu trebuie să dovedească integrarea. Toate celelalte categorii trebuie să demonstreze cunoașterea uneia dintre cele trei limbi naționale.

Prin integrare, în sensul legii belgiene, se înțelege "integrare socială" și "participare economică". Aceste elemente sunt definite în detaliu de lege, cu referire la cursurile urmate de solicitant și experiența de muncă dobândită. Este de menționat că integrarea nu este evaluată prin teste ad-hoc, ca în alte țări. Solicitantul trebuie să depună documente (cum ar fi certificate de formare profesională, diplomă, contracte de muncă, fluturași de salariu și alte documente prin care să arate că este angajat în mod corespunzător sau desfășoară o

activitate independentă). Evaluarea va fi efectuată de autoritățile competente numai pe baza documentelor depuse, fără a se recurge la audierea solicitantului.

Pe lângă dobândirea cetățeniei prin declarație, cetățenia belgiană poate fi obținută și ca rezultat al unei proceduri discreționare desfășurate de Camera Reprezentanților, pe baza unui act voluntar al unui străin care nu a avut anterior legături strânse cu Belgia prin naștere sau reședință (articolele 18-21 CBN). Termenul specific **naturalizare** se aplică acestui mod de achiziție a cetățeniei (neautomate). Naturalizarea nu este un act al guvernului, ci al autorității legislative.

Legea din 4 decembrie 2012, pe de altă parte, a limitat foarte mult accesul la procedura de naturalizare: acest mod de achiziție este acum disponibil numai străinilor care pot demonstra că au merite excepționale, cum ar fi calificarea la un concurs sportiv internațional sau obținerea unui doctorat (articolul 19 §1-3 CBN). Se așteaptă ca, în acest nou cadru, naturalizarea să se aplice unui număr foarte limitat de străini.

Pentru a aplica pentru naturalizare, un străin trebuie să îndeplinească următoarele condiții: să aibă 18 ani împliniți și domiciliul principal în Belgia. Până de curând, solicitanții aveau nevoie să demonstreze o perioadă minimă de ședere, de 3 ani. Prin legea din 4 decembrie 2012, perioada minimă de ședere a fost înlocuită cu cerințe mai substanțiale. Solicitantul trebuie să demonstreze că posedă într-adevăr merite excepționale. Legea menționează în mod explicit aceste merite în domeniul sportului și în domeniul culturii, cum ar fi calificarea la un campionat mondial sau selectarea pentru a participa la finala unui "concurs cultural internațional". Aceste cerințe nu garantează accesul la cetățenie, deoarece Parlamentul trebuie, de asemenea, să ia în considerare "integrarea" și cunoașterea de către solicitant a uneia dintre limbile naționale.

Atunci când examinează dosarul, Camera Reprezentanților își păstrează puterea discreționară în materializarea naturalizării. Prin urmare, naturalizarea este considerată o favoare și nu un "drept" *stricto sensu* și, prin urmare, nu există apel împotriva unei decizii negative. În plus, având în vedere principiul separării puterilor, ramura judiciară nu are nicio autoritate de a respinge un act de naturalizare adoptat de legiuitor.

Un străin care solicită cetățenia belgiană prin declarație trebuie să depună un formular în acest sens la registratorul (evidența populației) orașului în care locuiește. Registratorul are obligația să verifice dacă cererea are atașate toate documentele necesare (certificatul de naștere, dovada cunoașterii uneia dintre limbile locale etc.). Această verificare trebuie efectuată într-un interval de 30 de zile. Registratorul trebuie, de asemenea, să verifice dacă taxa de depunere a cererii (150 euro) a fost plătită în mod corespunzător. Cererile trebuie să fie trimise către Procurorul general, către Oficiul pentru Străini și către Oficiul de Securitate Națională. Registratorul poate bloca un dosar numai atunci când se constată că numele de familie al solicitantului este înregistrat diferit în diferite documente sau registre oficiale.

Procurorul trebuie să se pronunțe în termen de 4 luni de la primirea cererii și va încorpora în avizul său informațiile primite de la Oficiul pentru Străini și Securitate Națională.

Procurorul poate emite aviz negativ numai dacă se constată că solicitantul nu respectă cerințele legale sau dacă există impedimente personale grave. Atunci când avizul nu este furnizat în timp util, acesta este considerat pozitiv. Dacă procurorul concluzionează că nu există niciun motiv pentru a da aviz negativ, acesta trimite o declarație în acest sens registratorului, pe care trebuie să o înregistreze imediat. Persoana în cauză devine cetățean belgian din momentul înregistrării.

Un străin care solicită **naturalizarea** trebuie să depună o cerere motivată care, din anul 2000, trebuie să conțină următoarea declarație scrisă: "Declar că doresc să devin cetățean belgian și mă oblig să respect Constituția și legile poporului belgian și Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale". Cererea de naturalizare se adresează, în principiu, fie direct Camerei Reprezentanților, fie registratorului pentru evidența populației din locul în care solicitantul are reședința principală, care ulterior va trimite cererea Camerei. Registratorul civil este însărcinat să verifice dacă cererea include toate documentele necesare. În ceea ce privește dobândirea prin declarație, registratorul poate bloca o cerere atunci când se constată că numele de familie al solicitantului este înregistrat diferit în diferite documente și registre oficiale. Registratorul trebuie, de asemenea, să verifice dacă taxa de depunere a cererii a fost plătită în mod corespunzător. Atunci când cererea este depusă direct la Camera Reprezentanților, aceste verificări sunt efectuate de secretariatul Camerei.

Mai multe organisme se implică apoi în procesarea cererii, de la procuratură la Oficiul pentru Străini și Oficiul de Securitate Națională. Avizul Oficiului pentru Străini se limitează la comunicarea situației administrative a solicitantului. Nu poate constitui o recomandare privind oportunitatea sau lipsa de dorință a dobândirii cetățeniei belgiene. Oficiul Securității Naționale trebuie să își comunice avizul numai dacă există o problemă serioasă de siguranță publică sau de interes care, prin urmare, constituie un obstacol în calea dobândirii cetățeniei belgiene. Procurorul trebuie să informeze dacă sunt îndeplinite cerințele legale. Toate aceste avize trebuie emise în termen de 4 luni.

În Camera Reprezentanților, dosarul este întocmit de secretariat, apoi revizuit de Comisia pentru Naturalizare, formată din 20 de deputați. Fiecare dosar este alocat unei comisii speciale alcătuită din 3 deputați. După examinarea cererii, comisia specială adoptă o recomandare, care este înaintată Comisiei pentru Naturalizare. Aceasta decide dacă recomandă acordarea cererii sau nu. Recomandările comisiei sunt trimise în plen, unde are loc un vot pentru fiecare caz în parte.

CROAȚIA

Potrivit **Legii privind cetățenia**, cetățenia croată este dobândită: prin origine; prin naștere pe teritoriul Republicii Croația; prin naturalizare; în conformitate cu tratatele internaționale.

Un străin poate dobândi cetățenia croată prin naturalizare dacă a depus o cerere în acest scop și îndeplinește următoarele condiții:

1. are 18 ani și se bucură de deplină capacitate de muncă;
2. a renunțat la cetățenia sa străină sau prezintă dovezi că va renunța la cetățenia străină în cazul în care i se acordă cetățenia croată;
3. a locuit sau a avut o reședință pe o perioadă de cel puțin 8 ani în Republica Croația până la prezentarea cererii și i s-a acordat statutul de străin la domiciliul său permanent;
4. stăpânește limba croată și scrierea latină și cunoaște cultura și ordinea socială croată;
5. din comportamentul său se poate deduce că respectă ordinea juridică și tradițiile Republicii Croația.

Cerința de la punctul 1 va fi considerată îndeplinită dacă cererea a fost prezentată de o persoană fără cetățenie sau o persoană care își va pierde cetățenia prin naturalizare, în conformitate cu legile țării de origine. În cazul în care o țară străină nu permite renunțarea la cetățenie sau impune cerințe care nu pot fi îndeplinite, o declarație a solicitantului este suficientă pentru a renunța la cetățenia sa străină, în condițiile dobândirii cetățeniei croate. Îndeplinirea cerinței de la punctul 1 este determinată de o verificare a competențelor de limbă croată, scriere latină, cultură și ordine socială. Persoanele peste 60 de ani nu sunt obligate să îndeplinească aceste cerințe.

Un străin care solicită cetățenia croată, căruia nu i s-a aprobat încă renunțarea la cetățenia străină sau nu are dovezi că va obține acest lucru în cazul dobândirii cetățeniei croate, poate dobândi o garanție de acceptare a cetățeniei croate dacă îndeplinește restul cerințelor menționate în lege. Garanția se întinde pe o perioadă de 2 ani.

O persoană care s-a născut pe teritoriul Republicii Croația, locuiește în Croația și a beneficiat de reședință permanentă poate dobândi cetățenia croată prin naturalizare, chiar dacă nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege.

Un cetățean străin căsătorit cu un cetățean croat care a obținut reședința permanentă pe teritoriul croat și locuiește în Republica Croația poate dobândi cetățenia croată prin naturalizare chiar dacă nu îndeplinește cerințele legii.

Un emigrant, urmașii săi până la gradul trei de rudenie și soții / soțiile lor pot dobândi cetățenia croată prin naturalizare chiar dacă nu îndeplinesc cerințele legii.

Un străin a cărui recunoaștere a cetățeniei croate ar fi de interes pentru Republica Croația poate obține cetățenia croată prin naturalizare, chiar dacă nu îndeplinește cerințele legii; soțul/soția persoanei va dobândi cetățenia croată în mod similar. Ministerul competent va emite un aviz cu privire la existența unui interes național pentru acceptarea cetățeniei croate a străinului sus-menționat.

Un cetățean croat care a renunțat la cetățenia croată pentru a dobândi cetățenia străină, în scopul de a putea exercita o profesie sau activitate în statul străin în care își are domiciliul, redobândește cetățenia croată chiar dacă nu îndeplinește cerințele de la punctele 1-4 și dacă locuiește / i s-a acordat dreptul de ședere pe teritoriul Republicii Croația.

Cererea de obținere a cetățeniei croate prin naturalizare sau reziliere a cetățeniei este depusă personal la un departament de poliție, cu excepția cazului în care persoana în cauză are un handicap. În acest caz, cererea poate fi depusă de un reprezentant legal sau de o persoană autorizată. Cererea de dobândire a cetățeniei croate prin naturalizare sau poate fi depusă și în străinătate, la o misiune diplomatică a Republicii Croația.

Cetățenia croată este dobândită prin naturalizare în ziua înștiințării deciziei de acceptare a cetățeniei croate sau, dacă este acordată pe baza unei declarații prealabile, în ziua depunerii declarației.

Domovnica (certificatul de cetățenie) este un document oficial care servește drept dovadă a cetățeniei croate și este emis de un birou de înregistrare. Cetățenia croată poate fi dovedită printr-o carte de identitate valabilă, legitimație militară sau pașaport. Un cetățean croat care nu are nici unul dintre aceste documente poate dovedi cetățenia croată cu un certificat de cetățenie (*Domovnica*) emis de un birou de evidență a populației.

CEHIA

Modalitățile de dobândire a cetățeniei cehe, potrivit prevederilor **Legii no.186/2013 privind cetățenia**, sunt:

- a) prin naștere;
- b) prin determinarea paternității;
- c) prin adopție;
- d) fiind găsit pe teritoriul Republicii Cehe;
- e) prin acordare;
- f) prin declarație;
- g) în situația plasamentului în instituții, aziluri sau alte forme de îngrijire substitutivă.

Dobândirea cetățeniei prin **naturalizare** a cunoscut anumite modificări legislative. Cele mai importante dintre acestea sunt toleranța cetățenilor duble (sau multiple), testul de limbă cehă mai strict, teste de cunoștințe civice și cerința generală de integrare în societate. Legea stipulează în mod explicit că naturalizarea nu este un drept legal. Sunt excluși de la naturalizare solicitanții care reprezintă un pericol pentru securitatea, suveranitatea sau integritatea teritorială a statului, pentru democrația statului, pentru viața, sănătatea sau proprietatea cetățenilor. Din acest motiv, cererea de naturalizare este însoțită de avizele serviciilor de poliție și de informații. O cerere respinsă din motive de securitate nu intră în sfera de aplicare a controlului jurisdicțional. Perioada de luare a deciziei privind cererea a fost prelungită la 180 de zile (anterior 90 de zile).

Condițiile care trebuie îndeplinite de solicitanți implică un permis de ședere permanentă, durata șederii (cu permis de ședere permanentă) timp de cel puțin 5 ani (sau 3 ani pentru cetățenii UE, SEE și elvețieni) sau cel puțin 10 ani de ședere. Un solicitant cu vârsta mai mare de 15 ani nu trebuie să fie condamnat pentru o infracțiune intenționată sau

neintenționată, dacă sentința este definitivă). Solicitantul trebuie să demonstreze în continuare cunoașterea limbii cehă (nivelul B1 al Cadrului European Comun de Referință), cunoștințe de bază despre sistemul constituțional al Republicii Cehă și informații de bază în domeniile cultural, social, geografic și istoric, la nivel similar școlii elementare. Examenul poate fi susținut la unul dintre centrele Universității din Praga. Conținutul testului este stabilit în detaliu, prin decret al Ministerului Educației, Tineretului și Sportului. Testul constă într-un examen scris și oral în limba cehă și o secțiune scrisă care testează cunoștințe de bază. Costul testului de limbă (în 2014) este de 3.300 CZK (132 EUR), iar testul de cunoștințe este de 1.600 CZK (64 EUR).

Anumite categorii de solicitanți sunt scutite de testele de limbă și de cunoștințe. Aceștia sunt candidații care au frecventat timp de cel puțin 3 ani o școală în limba cehă ca limbă de instruire (fie ea elementară, secundară sau universitară), solicitanții cu vârsta sub 15 ani sau peste 65 de ani, solicitanții cu handicap mental sau fizic. Cerințele suplimentare se referă la îndeplinirea obligațiilor legale din ultimii 3 ani, care rezultă din legile privind imigrația, asigurările de sănătate publică, asigurările sociale, asigurarea chiriei, angajarea, impozitele, taxele și alte plăți, obligația de întreținere a minorului care locuiește permanent teritoriul Republicii Cehă. Solicitantul trebuie, de asemenea, să dovedească sursa veniturilor din ultimii 3 ani. Solicitantul trebuie să îndeplinească, de asemenea, criteriul de a nu fi o povară nejustificată pentru sistemul social public.

Dobândirea cetățeniei cehă **prin declarație** se referă la două categorii semnificative de persoane: a) foști cetățeni cehi sau cehoslovaci și b) imigranți de a doua generație. Spre deosebire de naturalizare, dobândirea cetățeniei prin declarație nu este discreționară; dacă condițiile sunt îndeplinite, cetățenia cehă trebuie să fie recunoscută.

Noua lege din 2013 privind cetățenia conferă dreptul dobândirii cetățeniei pe bază de declarație. O astfel de declarație poate fi făcută de străini cu vârsta cuprinsă între 18 și 21 de ani, care au fost rezidenți permanenți de la vârsta de 10 ani. Solicitantul trebuie să fi locuit în Republica Cehă în două treimi din această perioadă. O persoană care dorește să facă o astfel de declarație nu trebuie să aibă cazier judiciar. Conform dispoziției tranzitorii speciale, în termen de un an de la data intrării în vigoare a legii, o asemenea declarație a putut fi făcută și de persoanele cu vârsta peste 21 de ani.

FRANȚA

Potrivit prevederilor **Codului naționalității franceze**, cetățenia franceză poate fi atribuită, dobândită sau pierdută, sub rezerva aplicării tratatelor și a altor angajamente internaționale la care Franța este parte. Modurile de dobândire a cetățeniei franceze sunt: prin filiație, prin căsătorie (de un străin/apatrid, în 2 ani de la data încheierii căsătoriei cu un cetățean francez, în condițiile legii), prin naștere și rezidență pe teritoriul Franței (orice străin

născut pe teritoriul Franței din părinți străini are dreptul de a solicita cetățenia franceză, de la împlinirea vârstei de 16 ani și până la împlinirea vârstei de 20 de ani, cu dovada că timp de 5 ani anteriori a avut reședința pe teritoriul francez), prin declarație și prin decizia autorității publice (naturalizare).

Dobândirea cetățeniei franceze **prin decizia autorității publice** rezultă dintr-o naturalizare acordată prin decret, la cerere. Nimeni nu poate fi naturalizat dacă nu are reședința în Franța la momentul semnării decretului de naturalizare.

Sub rezerva excepțiilor prevăzute de lege, naturalizarea poate fi acordată numai unui străin care a avut reședința obișnuită în Franța în cei 5 ani anteriori depunerii cererii.

Această perioadă de ședere se reduce la doi ani pentru străinul care a absolvit cu succes doi ani de învățământ superior pentru a obține o diplomă eliberată de o universitate sau o instituție de învățământ superior din Franța și pentru persoanele care au oferit sau pot oferi, prin abilități și talent, servicii importante în Franța.

Poate fi naturalizat fără condiția perioadei de ședere:

- copilul minor care rămâne străin, deși unul dintre părinții săi a dobândit cetățenia franceză;
- soțul și copilul adult al unei persoane care dobândește sau a dobândit cetățenia franceză;
- străinul care a îndeplinit efectiv serviciul militar într-o unitate a armatei franceze sau care, pe timp de război, s-a înrolat voluntar în armatele franceze sau aliate;
- resortisantul național sau fost resortisant al teritoriilor și statelor asupra cărora Franța a exercitat suveranitatea, protectoratul, mandatul sau tutela;
- străinul care a oferit Franței servicii excepționale sau a cărui naturalizare reprezintă pentru Franța un interes excepțional. În acest caz, decretul de naturalizare poate fi acordat numai după avizul Consiliului de Stat privind raportul motivat al ministrului competent.
- străinul care nu și-a manifestat voința de a fi cetățean francez înainte de împlinirea vârstei de 21 de ani.
- persoana care aparține entității culturale și lingvistice franceze, atunci când este cetățean al teritoriilor sau al statelor a căror limbă oficială sau una dintre limbile oficiale este franceza sau când franceza este limba maternă, atunci când are cel puțin 5 ani de școlarizare într-o școală în limba franceză.

Străinul pe numele căruia este emis un ordin de expulzare sau un ordin de arest la domiciliu este posibil să fie naturalizat doar dacă decretul a fost raportat în formele în care a intervenit. Reședința în Franța pe durata măsurii administrative menționate anterior nu este luată în considerare la calcularea perioadei de ședere.

Cu excepția minorului care poate invoca beneficiul art.64(1), nimeni nu poate fi naturalizat dacă nu a împlinit vârsta de 18 ani. Nimeni nu poate fi naturalizat dacă nu are o viață și o reputație bună sau dacă a făcut obiectul unei condamnări menționate la articolul

79 din prezentul cod. Nimeni nu poate fi naturalizat dacă nu-și justifică asimilarea în comunitatea franceză, în special printr-o cunoaștere suficientă, după puterile sale, a limbii franceze. Condamnările pronunțate în străinătate, cu toate acestea, nu pot fi luate în considerare; în acest caz, decretul de pronunțare a naturalizării poate fi emis numai după aprobarea Consiliului de Stat. Condițiile în care se va face controlul asimilării și al stării de sănătate a străinului în procesul de naturalizare vor fi stabilite prin decret.

Este asimilată domiciliul în Franța, atunci când această reședință este o condiție a dobândirii cetățeniei franceze:

- șederea în străinătate a unui străin care desfășoară o activitate profesională publică sau privată în numele statului francez sau la o organizație a cărei activitate prezintă un interes deosebit pentru economia sau cultura franceză;
- șederea în țările în uniunii vamale cu Franța care sunt desemnate prin decret;
- prezența în afara Franței, pe timp de pace sau de război, în cadrul armatei franceze sau în serviciul național activ.

Asimilarea reședinței de care beneficiază un soț se extinde și la celălalt soț, dacă aceștia trăiesc împreună.

Sub rezerva dispozițiilor legale, nimeni nu poate dobândi cetățenia franceză sau nu poate fi redobândi această cetățenie dacă a făcut obiectul unei condamnări pentru infracțiuni contra securității statului sau legate de terorism. În cazul altui tip de infracțiuni, dacă este condamnat la închisoare pe o perioadă de 6 luni sau mai mult, fără suspendare. Același lucru este valabil și pentru persoana care a făcut obiectul unei ordonanțe de expulzare.³

Pentru ca o aplicație să fie acceptată, primul criteriu este cel de ședere în Franța. Solicitantul trebuie, de asemenea, să justifice "asimilarea în comunitatea franceză" (art.21-24 din Codul civil). În practică, 40% din cereri sunt considerate inacceptabile deoarece nu îndeplinesc aceste criterii. Imediat ce solicitarea este considerată acceptabilă, agenții subsecretarului comisiei de naturalizare trebuie să evalueze conținutul real. Aceste date sunt confidențiale și nu fac obiectul controlului public. Prioritatea este întotdeauna acordată refugiaților/apatrizilor, voluntarilor din Legiunea străină sau membrilor comunităților care au relații speciale cu Franța (creștinii din Liban, Siria și Egipt, evreii din Africa de Nord). Pentru fiecare caz, administrația examinează stabilitatea reședinței, numărul de conexiuni în Franța, caracterul individual și gradul de asimilare în comunitatea franceză. Fiecare decizie are anumite constrângeri juridice.

După cum se menționează în Raportul privind Franța al Institutului Universitar European istoria completă a cetățeniei franceze poate fi de neînțeles de alte state moderne. După adoptarea Codului civil, în 1803, chiar înainte de războiul cu Austria, Napoleon a ordonat repatrierea tuturor francezilor, inclusiv a celor care dobândiseră și cetățenia statelor cu care Franța se afla în război. Această clauză a fost inspirată de o lege engleză privind marinarii care au devenit membri ai navelor străine. În plus, Codul civil al Franței a influențat

³ <https://www.service-public.fr/particuliers/vosdroits/F2213>

toate abordările statelor europene, în principal noțiunea *jus sanguinis*, care a devenit simbolul distinctiv al legislației moderne în majoritatea statelor europene. În raport cu restul Europei, Franța a fost prima țară care a adoptat *jus sanguinis* (în 1803) și a fost urmată de majoritatea celorlalte țări din Europa.

GERMANIA

Legea privind naționalitatea prevede că cetățenia germană conferă drepturi, libertăți și obligații: dreptul de vot, dreptul la libera circulație, dreptul de asociere, dreptul de protecție consulară, acces nelimitat la un loc de muncă în Germania, dreptul de a deveni un funcționar public etc. În plus față de drepturile și libertățile înscrise în Constituție, incumbă obligațiile și îndatoririle pe care le are fiecare cetățean german, respectiv integrarea în societate, respectul față de lege și chiar satisfacerea stagiului militar german.

Cetățenia germană se poate obține prin naturalizare și prin naștere (*jus sanguinis* și *jus soli*).

În vederea obținerii cetățeniei germane prin **naturalizare**, trebuie îndeplinite mai multe condiții:

- deținerea unui permis de ședere pe teritoriul Germaniei de cel puțin 8 ani;
- permis de ședere în Germania cel puțin 7 ani și participarea la un curs de integrare sau, în condiții speciale de integrare, 6 ani;
- dovada cunoașterii limbii germane, la nivel cel puțin B1 (*Zertifikat Deutsch*, conform Cadrului european comun de referință pentru limbi străine) sau dovada absolvirii a cel puțin 4 ani de școală în limba germană sau diploma de licență;
- suficiente mijloace de subzistență pentru sine și pentru familie;
- cazier judiciar curat, fără condamnări;
- susținerea unui test de cetățenie (DTZ – testul pentru imigranți);
- renunțarea la orice cetățenie anterioară;
- în momentul depunerii cererii, deținerea dreptului de ședere nelimitat pe teritoriul german.

Datele privind rezidența se află în sistemul guvernamental, astfel încât va fi o cerință ușoară de îndeplinit. Pentru cerința de stabilitate financiară, vor fi prezentate extrasele de cont bancare și alte documente care pot indica situația financiară.

Pot aplica toate persoanele cu vârsta de peste 16 ani, precum și părinții/tutorii legali pentru copiii cu vârste sub 16 ani. Cererea se depune la biroul local de imigrație, la consiliul local sau orice autorități locale.

Testul pentru verificarea cunoștințelor de limbă germană conține 33 de întrebări cu variante multiple de răspuns, vizând variate domenii: cultură națională și locală, legislație, societate etc. De proba testului sunt scutite persoanele cu dizabilități, minorii sub 16 ani, absolvenții de universități germane de științe politice, drept sau științe sociale.

Există anumite taxe pe care solicitanții trebuie să le achite: pentru adulți - 55 euro, pentru minori sub 16 ani - 51 euro, testul de cetățenie/naturalizare - 25 euro, certificatul de naturalizare - 25 euro.

Poate fi deținută dublă cetățenie de următoarele persoane:

- provin dintr-un stat membru UE, Elveția sau din fosta Uniune Sovietică;
- provin din țări care nu permit renunțarea la cetățenie;
- sunt etnici germani;
- au părinți în SUA;
- au primit permisiunea autorităților germane.⁴

LETONIA

Potrivit [Legii cetățeniei letone](#), în forma actualizată la data de 9 Mai 2013, cetățeni letoni sunt:

1) persoanele care au fost cetățeni letoni la 17 iunie 1940, precum și descendenții lor, dacă aceasta sau descendentul său, până la 1 octombrie 2013, s-a înregistrat ca cetățean leton, în conformitate cu procedurile legale sau care a avut dreptul de a se înregistra ca cetățean leton, în conformitate cu secțiunea 2 clauza 1 din legea cetățeniei, în versiunea în vigoare până la 1 octombrie 2013;

2) o persoană ai cărei părinți, la data nașterii, sunt ambii cetățeni letoni sau unul dintre aceștia este un cetățean leton, cu condiția respectării condițiilor prevăzute de lege;

3) un leton sau Liv care a certificat toate condițiile din Letonia: a) că, în 1881 sau mai târziu, strămoșul său locuia în mod permanent pe teritoriul Letoniei, așa cum a existat până în 17 iunie 1940, b) fluența sa în limba letonă în conformitate cu secțiunea 20 a prezentei legi sau dacă a fost eliberată de testul de fluență în limba letonă în conformitate cu secțiunea 21 din prezenta lege; c) apartenența sa la națiunea constitutivă (letoni) sau la populația autohtonă (Livi), prin depunerea unei confirmări documentate a faptului că el sau ea sau cel puțin unul dintre părinții sau bunicii săi aparține națiunii constitutive sau populației autohtone sau o explicație de ce această certificare nu poate fi prezentată și de ce a prezentat alte certificări în locul confirmării menționate. Această confirmare poate fi înlocuită de o

⁴ <https://www.germany-visa.org/german-citizenship/>

certificare privind apartenența la o comunitate de letoni la locul de reședință din afara Letoniei;

4) o femeie a cărei reședință permanentă se află în Letonia și care, în conformitate cu secțiunea 7 din Legea privind cetățenia Republicii Letonia din 23 august 1919, și-a pierdut cetățenia letonă și descendența ei, dacă oricare dintre ei a înregistrat în conformitate cu procedurile prevăzute de lege, care respectă condițiile din secțiunea 9 paragraful al doilea din prezenta lege;

5) un copil care a fost găsit pe teritoriul Letoniei și a cărui părinți sunt necunoscuți sau care a rămas fără îngrijire părintească și care se află în îngrijire extra-familială în Letonia, cu excepția unui copil pentru ai cărui părinți au fost suspendate drepturile de încredințare;

6) un orfan care este în îngrijire extra-familială în Letonia.

Secțiunea 10 a Legii cetățeniei conține prevederea conform căreia o persoană fizică poate obține cetățenia prin procesul de **naturalizare**, la cererea sa. Condițiile de naturalizare pot fi regăsite în Secțiunea 13 a Legii:

1) domiciliul permanent, la data depunerii cererii de naturalizare, a fost în Letonia timp de cel puțin 5 ani, fiind permisă o întrerupere de un an per total, dar care nu poate fi în anterior depunerii cererii de naturalizare (pentru un cetățean al unei alte țări sau apatrid, perioada de 5 ani se calculează de la data primirii permisului de ședere permanentă sau a certificatului de reședință permanentă);

2) cunoașterea limbii letone;

3) cunoașterea principiilor de bază ale Constituției Republicii Letonia;

4) cunoașterea textului imnului național și a istoriei și culturii letone;

5) deținerea unei surse legale de venit;

6) atașarea notificării privind renunțarea la cetățenia anterioară și autorizația de expatriere, dacă această autorizație este prevăzută în legislația țării respective sau dacă a primit un document care certifică pierderea cetățeniei. Aceste cerințe nu se aplică unei persoane căreia i-a fost acordat statutul de refugiat în Letonia;

7) exprimarea jurământului de loialitate față de Republica Letonia.

Există și unele restricții prevăzute de lege; astfel, o persoană nu va beneficia de naturalizare, dacă :

1) prin comportamentul său activitățile sale cauzează amenințări la adresa securității statului, societății, ordinii constituționale democratice, independenței și integrității teritoriale a statului, incluzând dar fără a se limita la: a) a acționat împotriva independenței Republicii Letonia, a structurii parlamentare democratice a statului sau a formei de guvernământ ; b) după 4 mai 1990, a propagat idei fasciste, șoviniste, național-socialiste, comuniste sau alte idei totalitare sau a instigat la ură sau discordie etnică/rasială ; c) are legătură cu terorismul

sau acționează într-o organizație anti-statală sau infracțională, d) are legătură cu legalizarea veniturilor provenite din infracțiuni;

2) deservește forțele armate sau organizațiile militare ale altor țări, fără autorizația Guvernului;

3) după 17 iunie 1940, a ales Republica Letonia drept reședință, imediat după demobilizarea forțelor armate ale URSS (Rusia) sau ale forțelor militare interne ale URSS (Rusia) și, până în ziua de înscriere în serviciu sau de înrolare, nu a avut reședința permanentă în Letonia;

4) a fost angajat în serviciului securității de stat, al serviciului de informații sau al serviciului de contra-informații al URSS sau al SSR leton, cu excepția Departamentului de planificare și finanțe sau administrativ-întreținere al Securității de Stat al URSS sau SSR din Letonia;

5) a fost condamnat în Letonia sau în orice altă țară pentru comiterea unei astfel de infracțiuni, care este calificată drept infracțiune, inclusiv în Letonia, în timpul examinării unei cereri de naturalizare. Această condiție nu se aplică unei persoane care a fost condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni într-o țară străină, dacă a fost recunoscută în conformitate cu procedurile specificate de Guvern că, în privința acestei persoane, o hotărâre de condamnare a fost pronunțată fără respectarea principiului unui proces echitabil sau al proporționalității pedepsei;

6) după 13 ianuarie 1991, a acționat împotriva Republicii Letonia în C.P.S.U.- Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, respectiv L.C.P.- Partidul Comunist Leton.

În cazul în care un cetățean al unui stat membru al Uniunii Europene, un stat membru al Asociației Europene a Liberului Schimb, un stat membru NATO, Australia, Brazilia, Noua Zeelandă sau un cetățean al țării cu care Republica Letonia a încheiat un acord privind **recunoașterea dreptului de dublă cetățenie**, acesta are dreptul de a-și păstra cetățenia din țara respectivă.

LITUANIA

Legea privind cetățenia (2 decembrie 2010, modificată la 23 iunie 2016) prevede în articolul 13 că cetățenia lituaniană se poate dobândi:

- 1) prin naștere;
- 2) prin acordare, în cadrul procedurii simplificate;
- 3) prin naturalizare;
- 4) prin acordare în mod excepțional;

5) prin refacere;

6) în baza tratatelor internaționale la care Republica Lituania este parte.

Cetățenia Republicii Lituania poate fi acordată unei persoane, cu condiția îndeplinirii următoarelor **condiții**:

1) a fost rezident în mod legal în Republica Lituania în ultimii 10 ani;

2) la data cererii de acordare a cetățeniei și a deciziei privind acordarea cetățeniei, are drept de ședere permanentă în Republica Lituania;

3) a promovat examenul de verificare a cunoștințelor de limbă lituaniană;

4) a promovat examenul de verificare a cunoștințelor despre Constituția Republicii Lituania;

5) are mijloace legale de subzistență;

6) este apatrid sau cetățean al unui stat în virtutea căruia își pierde cetățenia acelui stat la dobândirea cetățeniei Republicii Lituania sau își exprimă în scris voința de a renunța la cetățenia unui alt stat după ce i se acordă cetățenia Republicii Lituania;

7) nu există circumstanțe specificate la art.22 din lege.

Condițiile **naturalizării** și persoanele care pot beneficia de aceasta sunt de asemenea prevăzute de lege:

1. Un apatrid născut pe teritoriul Republicii Lituania poate beneficia de cetățenia lituaniană, cu condiția să fi avut reședința legală în Republica Lituania în ultimii 5 ani, să nu fi dobândit cetățenia altui stat membru, să aibă drept de ședere în Lituania la data cererii de acordare a cetățeniei Republicii Lituania și a deciziei privind acordarea cetățeniei Republicii Lituania și îndeplinește condițiile generale prevăzute de lege.
2. Normele de examinare a cunoștințelor de limbă și examinarea cunoștințelor despre Constituția Republicii Lituania, documentele care atestă susținerea acestor examinări și procedura de eliberare a acestor documente sunt stabilite de Guvern.
3. Persoanele care au împlinit vârsta de 65 de ani, persoanele a căror capacitate de muncă a fost evaluată la 0-55 de procente și persoanele care au atins vârsta de pensionare și care au fost evaluate în conformitate cu procedura prevăzută de actele juridice ca având nevoi speciale, precum și persoanele cu tulburări psihice cronice grave nu sunt ținute de îndeplinirea condițiilor prevăzute mai sus.

Președintele Republicii poate, în conformitate cu prevederile legii privind cetățenia, să acorde cetățenia Republicii Lituania **în mod excepțional** cetățenilor altor state sau apatrizilor, pentru merite deosebite, care s-au integrat în societate.

În temeiul legii, meritele deosebite față de Republica Lituania sunt orice activități ale unui cetățean străin sau apatrid care contribuie în mod semnificativ la consolidarea statalității, precum și la consolidarea puterii și autorității statului pe plan internațional.

Conform acestei legi, se consideră că o persoană este integrată în societatea lituaniană dacă are reședința permanentă în Lituania și este capabilă să comunice în limba lituaniană sau, în cazul în care nu are reședința permanentă în Republica Lituania, este capabilă să comunice în limba lituaniană și există orice altă dovadă a integrării sale în societate.

Articolul 23 al Legii prevede că persoana care îndeplinit condițiile prevăzute de lege va depune jurământul de credință în termen de 6 luni de la data la care Președintele Republicii emite decretul de acordare a cetățeniei.

MAREA BRITANIE

Secțiunea a 6-a a Legii cetățeniei din Regatul Unit din 1981⁵ conține următoarele prevederi generale asupra procedurii naturalizării:

(1) Pentru o cerere de naturalizare făcută de o persoană cu vârsta de 18 ani și capacitate de exercițiu completă, secretarul de stat trebuie să fie convins că solicitantul îndeplinește cerințele din anexa 1 a legii privind naturalizarea.

(2) În cazul unei cereri de naturalizare, făcută de o persoană cu vârsta de 18 ani și capacitate de exercițiu completă care, la data cererii, este căsătorită cu un cetățean britanic, solicitantul trebuie să îndeplinească cerințele din anexa 1 pentru naturalizare.⁶

Cerințele specificate la paragraful (2) a Legii prevăd că solicitantul trebuie să aibă un caracter bun; o cunoaștere suficientă a limbii gaelice, engleze, galeză sau scoțiană; are cunoștințe suficiente despre societatea britanică; are intenții de bună credință; domiciliul său sau (în cazul în care acesta are mai mult de unul) domiciliul principal, va fi în Regatul Unit; intenționează, în cazul în care i se acordă un astfel de certificat, să intre sau să continue să lucreze în serviciul Coroanei Britanice sau în serviciul unei organizații internaționale cu activitate sau sediu social în Regatul Unit. Cerințele prevăzute la alin. (1) lit. (a) prevăd ca solicitantul să se fi aflat în Regatul Unit timp de 5 ani până la data depunerii cererii; perioada în care a fost plecat din țară în anul anterior depunerii cererii să nu depășească **90 de zile**; nu a încălcat în timpul perioadei de 5 ani, dispozițiile legilor privind imigrația.

Solicitanții au 3 moduri în care pot depune cererea: prin intermediul Serviciului de Verificare, direct la Agenția britanică de frontieră din Liverpool sau printr-un agent sau reprezentant. Dacă se află în afara Regatului Unit, aceștia se pot adresa unei ambasade sau unui consulat. Serviciul național de verificare este administrat de autoritățile locale și aproximativ 50% de cereri se fac prin intermediul acestora. Cererea trebuie să le fie transmisă de către solicitanți în mod personal. Ei verifică cererea, copiază documentele și le înaintează Agenției de Frontieră din Regatul Unit. Există o taxă pentru acest serviciu,

⁵ Legea cetățeniei din Regatul Unit din 1981 disponibilă: <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1981/61>

⁶ <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1981/61/section/6>

care se stabilește pe baza principiului lipsei unui scop lucrativ, de către fiecare autoritate locală și variază în funcție de situație în parte, dar este de obicei între 50 și 60 Lire sterline pentru o singură cerere. Există două avantaje pentru utilizarea serviciului. Unul este acela că verificările de bază sunt efectuate înainte ca cererea să fie depusă, astfel încât refuzurile sunt mult mai puține (2% în loc de 10%). Alt avantaj ar fi că documentele originale, precum pașapoartele, nu sunt păstrate pe durata cererii (deși pot fi solicitate în timpul procesului).⁷

Funcționarii sunt responsabili de verificarea cerințelor discreționare. Dacă este nevoie de mai multe informații, acestea vor fi solicitate de la solicitantul cetățeniei, care are la dispoziție 3 săptămâni pentru a oferi un răspuns. Dacă nu oferă un răspuns, decizia va fi luată pe baza actelor disponibile, prin urmare, poate fi refuzată. Agenția poate solicita informații suplimentare de la alte organisme. Cele mai frecvent consultate sunt Autoritățile fiscale, Serviciul de insolvență, angajatorii, instituțiile de învățământ, Departamentul de muncă, pensii și servicii sociale. Solicitanții sunt așteptați să auto-declare condamnări penale, dar va exista, de asemenea, o verificare independentă la Biroul de evidență penală. Nerespectarea declarării unei condamnări penale este motiv pentru refuz, chiar dacă condamnarea însăși nu ar fi un criteriu pentru naturalizare.⁸

Termenele de procesare în procesul de naturalizare pot varia. După trimiterea cererii, procesul poate dura până la **4 săptămâni** pentru a primi confirmarea. După aceasta, o decizie privind cererea de naturalizare va dura de obicei în jur **de 6 luni**.⁹

NORVEGIA

Potrivit [Legii privind cetățenia norvegiană](#), principalele moduri de dobândire a cetățeniei sunt prin naștere sau adopție. În subsidiar se poate obține cetățenia și la cererea celui interesat (naturalizare). Orice persoană care îndeplinește **condițiile** prevăzute de lege are dreptul la cetățenia norvegiană, cu excepția cazului în care interesele de securitate națională sau considerentele de politică externă indică altceva:

- Identitatea solicitantului trebuie să fie clară;
- Solicitantul a împlinit vârsta de 12 ani;

⁷ <http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/britishcitizenship/applying/checkingservice/>.

⁸ Ghidul pentru Naturalizare al Regatului Unit. Disponibil la:

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/739936/AN_Guide_-_September_2018_Final.pdf accesat în data de 10.10.2018

⁹ <https://iasservices.org.uk/visas/british-naturalisation-uk/>

- Solicitantul trebuie să aibă reședința în Norvegia și intenționează să locuiască în continuare în Norvegia;

- Solicitantul trebuie să fi petrecut 7 ani în Norvegia în ultimii 10 ani. Pentru ca timpul petrecut în Norvegia să fie inclus în perioada de ședere, solicitantul trebuie să dețină, în mod normal, un permis de ședere valabil cel puțin un an. Excepțiile sunt prevăzute în secțiunea 7 paragraful (3) din Legea cetățeniei norvegiene. În cazurile în care persoana a solicitat un permis de ședere și cererea a fost aprobată, perioada în care solicitantul a avut reședință se calculează de la data înregistrării cererii.

- Solicitanții cu vârsta cuprinsă între 18 și 55 de ani trebuie să urmeze cursuri de limba norvegiană și cursuri de științe sociale.

- Dacă solicitantul a fost condamnat sau este cercetat pentru o infracțiune, el trebuie să aștepte mai mult timp pentru a deveni cetățean norvegian. Aceasta se numește perioadă de "descalificare". Această condiție este reglementată de secțiunea 9 a Legii privind cetățenia norvegiană.

- În conformitate cu Legea cetățeniei norvegiene, la inițierea procedurii de obținere a cetățeniei, este inadmisibil a avea o altă cetățenie. Solicitantul poate renunța la cetățenia sa inițială înainte de depunerea cererii de obținere a cetățeniei norvegiene. Aceasta se numește eliberare precedentă. Cu toate acestea, legile anumitor țări permit retragerea cetățeniei, doar după ce persoana solicitantă a devenit cetățean al unei alte țări. În astfel de cazuri, solicitantul trebuie să dovedească faptul că i-a fost retrasă cetățenia, în termen de un an de la depunerea cererii de obținere a cetățeniei norvegiene. Aceasta se numește eliberare ulterioară.¹⁰

Potrivit informațiilor accesibile pe website-ul Autorității pentru Cetățenie din Regatul Norvegiei ([UDI](http://www.udi.no/en)), procedura naturalizării pentru un cetățean român, de exemplu, durează aproximativ 10 luni din momentul în care toate documentele au fost depuse la autoritățile competente, până în momentul în care se va primi un răspuns.¹¹

POLONIA

Chestiunea dobândirii cetățeniei poloneze este reglementată în Constituția Republicii Polonia din 2 aprilie 1997, conform articolului 34¹²:

¹⁰ <http://www.nyinorge.no/en/Familiejenforening/New-in-Norway/Moving-to-Norway/Citizenship/>

¹¹ <https://www.udi.no/en/word-definitions/guide-to-case-processing-times-for-applications-for-norwegian-citizenship/?h=1&c=rou>

¹² Articolul 34 din Constituția Poloniei

1. Cetățenia poloneză se dobândește prin naștere, din părinți cetățeni polonezi. Alte metode de dobândire a cetățeniei poloneze sunt specificate prin lege.

2. Un cetățean polonez nu va pierde cetățenia poloneză decât prin renunțarea la aceasta.

De asemenea există o lege specială în acest domeniu: **Legea privind cetățenia poloneză, din 2 aprilie 2009**.¹³ Potrivit acestei legi, cererile pentru **naturalizare** sunt depuse, în vederea analizării lor de către Președintele Republicii, prin intermediul *Voievozilor* (guvernatorii provinciilor) sau consulilor. Ei trebuie să emită un aviz în scris și să transmită documentația necesară Ministerului de Interne. Ministrul Afacerilor Interne, la rândul său, își dă avizul cu privire la cerere, înainte de a-l transmite biroului președintelui. Dacă președintele decide că cererile trebuie să fie aprobate direct de către voievozi sau consuli, Ministrul Afacerilor Interne este informat că documentele au fost transmise direct biroului președintelui. Acest lucru se datorează faptului că Voievozii și Ministrul Afacerilor Interne pot cere poliției, Agenției de Securitate Internă, Serviciului de Informații și oricărei alte autorități relevante furnizarea de informații cu privire la solicitant.¹⁴

Potrivit prevederilor Legii cetățeniei, solicitantul are obligația de a oferi următoarele informații, în cadrul cererii:

- 1) numele și prenumele;
- 2) numele de familie la naștere;
- 3) data și locul nașterii;
- 4) numele și prenumele tatălui;
- 5) numele și prenumele mamei;
- 6) sexul;
- 7) cetățenia;
- 8) starea civilă;

9) Numărul PESEL (număr în Registrul universal al populației electronice System), dacă este cazul.

În afară de informațiile despre perioada de ședere, cererile trebuie să includă informații despre cetățenia părinților, sursele de venit, locurile de muncă anterioare, cunoașterea limbii poloneze, precum și serviciile aduse Poloniei (sau organizațiilor diasporei).¹⁵ Articolul 30 al Legii prevede că străinul care a locuit pe o perioadă de cel puțin

¹³ <https://www.legislationline.org/legislation/country/10/section/legislation/topic/2>

¹⁴ Dorota Pudzianowska, Raport asupra procedurii de naturalizare din Polonia, Globacit.eu, 2013, disponibil la: http://cadmus.eui.eu/bitstream/handle/1814/29793/NPR_2013_31-Poland.pdf?sequence=1, pg. 3 accesat la 08.10.2018

¹⁵ Anexă la Ordonanța președintelui Republicii Polone privind procedura în cazurile acordarea sau eliberarea permisului de demisie din cetățenia poloneză și a modelelor de certificate și cereri, Jurnalul din Legea 18, 2000, 231.

3 ani pe teritoriul Republicii Poloneze, este susceptibil de a aplica pentru obținerea cetățeniei poloneze.

Autoritățile cărora li s-au solicitat informații cu privire la solicitant, comunică răspunsurile în scris în termen de **30 de zile de la primirea cererii**. În anumite cazuri, termenul poate fi prelungit **la 3 luni atunci când o astfel de prelungire este justificată de circumstanțe speciale**; în acest caz, autoritatea respectivă informează Ministrul de Interne.

Nu există nicio reglementare privind durata maximă a procedurii în fața președintelui; durata medie se ridică **la 2-3 ani**. În ceea ce privește procedura de "recunoaștere" în fața Voievodului, ea este reglementată de Legea privind Procedura administrativă¹⁶, unde se prevede că poate dura o lună, iar în mod excepțional două luni. Voievodul este obligat să sesizeze anumite autorități precum poliția, agenția de securitate internă sau alte autorități relevante, în vederea obținerii de informații relevante pentru dobândirea cetățeniei poloneze, în special dacă aceasta ar reprezenta sau nu un pericol pentru siguranța națională, securitatea statului sau pentru securitatea și ordinea publică. Procedura va fi suspendată pe perioada de sesizare și poate dura între **1 lună și 3 luni** (în cazuri speciale).¹⁷

PORTUGALIA

Potrivit prevederilor [Legii 2/2006 din 17 aprilie 2006](#) și ale Legii executive 237-A/2006 din 14 Decembrie 2006 (lege de aplicare), dobândirea cetățeniei prin naturalizare poate fi acordată următoarelor persoane:

- Celor născuți în teritorii portugheze, care sunt copiii străinilor care au avut reședința obișnuită în ultimii 10 ani înaintea depunerii cererii de naturalizare, cu condiția să fie majori
- Celor care, în conformitate cu legislația portugheză, nu au fost condamnați printr-o sentință definitivă, pentru o infracțiune care se pedepsește cu 3 ani de închisoare (sau mai mult)
- Celor care nu sunt apatrizi și care sunt stabiliți ca descendenți ai persoanelor portugheze, membrilor comunităților cu origini portugheze sau cetățenilor străini care au prestat sau sunt chemați să presteze servicii relevante statului portughez sau comunității

¹⁶ Codul de Procedură Administrativă a Republicii Polonia disponibil la:

<http://www.asylumlawdatabase.eu/en/content/en-act-14-june-1960-code-administrative-procedure-poland-ustawa-z-dnia-14-czerwca-1960>

¹⁷ Dorota Pudzianowska, Raport asupra procedurii de naturalizare din Polonia, Globacit.eu, 2013, disponibil la:

http://cadmus.eui.eu/bitstream/handle/1814/29793/NPR_2013_31-Poland.pdf?sequence=1 pg. 7, accesat la 08.10.2018

naționale, cu condiția să fi împlinit vârsta majoratului sau să fie emancipați în conformitate cu legislația portugheză, să nu fi fost condamnați, pentru o infracțiune care se pedepsește cu 3 ani de închisoare sau mai mult. Aceasta se realizează prin intermediul unei cereri adresate Ministrului Justiției.¹⁸

• Cetățenii străini adoptați de un cetățean portughez printr-o hotărâre definitivă, înainte de intrarea în vigoare a Legii naționalității (Legea 37/81 din 3 octombrie 1981).¹⁹

Pentru a putea aplica pentru cetățenia portugheză, trebuie îndeplinite următoarele condiții:

- Dovada cunoașterii limbii portugheze (printr-un test);
- Să nu fi fost condamnat cu o pedeapsă privativă de libertate în ultimii 3 ani de la depunerea aplicației (trebuie depus certificatul de cazier judiciar);
- Certificatul de naștere. Toate documentele trebuie legalizate.²⁰

Analizarea aplicațiilor și rezolvarea situațiilor nu sunt supuse unor termene imperative, deoarece fiecare caz poate fi diferit. Este prevăzut în lege însă, că autoritățile sunt obligate să ofere un răspuns **în termen de 20 de zile de la depunere** în caz că aplicația a fost respinsă după evaluarea actelor.²¹ Potrivit [Raportului privind procedura naturalizării din Portugalia](#), durata maximă a întregii proceduri **nu depășește 6 luni**. Autoritățile analizează mai întâi dacă toate documentele necesare sunt depuse și emit o decizie **în termen de 30 de zile pe această temă**. Dacă există probleme, solicitantul are la dispoziție 20 de zile pentru a furniza orice documentație suplimentară necesară. **Biroul de înregistrare are apoi 60 de zile pentru a reanaliza cererea**. În cazul în care cererea va fi respinsă, Registrul Oficial al Guvernului Portughez trebuie să informeze solicitantul, **în termen de 30 de zile**, indicând motivele pentru care s-a ajuns la această decizie. Pentru un solicitant care este în cele din urmă refuzat, **timpul de așteptare maxim prevăzut de lege este de 140 de zile** (mai puțin de 5 luni).²²

SLOVENIA

Reglementare juridică: Legea privind cetățenia 40/1993 cu modificările și completările ulterioare²³

¹⁸ Articolul 6 alineatul (6) din Legea cetățeniei și Articolul 24 din Regulamentul privind cetățenia.

¹⁹ Legea 237-A/2006 din 14 Decembrie 2006 și Legea 2/2006

²⁰ Ibidem, Art 18

²¹ https://www.expatica.com/pt/visas-and-permits/portuguese-citizenship_1030872.html accesat la 03.10.2018

²² Claire Healy, Raport asupra procedurii de naturalizare din Portugalia, Globacit.eu, 2013, pg. 10, disponibil la: http://cadmus.eui.eu/bitstream/handle/1814/29794/NPR_2013_27-Portugal.pdf?sequence=1

²³ Legea Cetățeniei din Slovenia 40/1993, disponibilă în engleză la: [http://eudo-citizenship.eu/NationalDB/docs/SLV%20Citizenship%20Act%20as%20amended%20by%20law%20of%202002%20\(English\).pdf](http://eudo-citizenship.eu/NationalDB/docs/SLV%20Citizenship%20Act%20as%20amended%20by%20law%20of%202002%20(English).pdf)

Solicitantul cetățeniei slovene **nu** trebuie să prezinte probe privind faptul că ultima sa cetățenie i-a fost retrasă până la depunerea cererii, în următoarele cazuri:

- dacă solicitantul este apatrid,
- dacă solicitantul dovedește că până în momentul depunerii solicitării, cetățenia a fost pierdută în urma naturalizării,
- dacă solicitantul dovedește că statul nu va decide asupra cererii de încetare a cetățeniei într-un termen rezonabil (se consideră că acel stat nu decide într-un termen rezonabil dacă solicitantul a depus cererea de reziliere a cetățeniei la organele competente în termen de 60 de zile de la data eliberării asigurării și în termen de doi ani de la deservirea asigurării, și că solicitantul a făcut tot ce este necesar pentru finalizarea cu succes a procedurii la organele competente ale țării de origine);
- în cazul în care solicitantul dovedește că țara sa de origine nu acordă libertatea cuvenită sau consideră că dobândirea de cetățenie străină prin naturalizare este un act de neloialitate pentru care sunt prevăzute sancțiuni în legile sale.

Solicitantul trebuie îndeplinească următoarele **condiții**:

1. să aibă vârsta de 18 ani;
2. să fi fost eliberat din cetățenia de origine sau cea precedentă unei eventuale cetățenii slovene, sau să demonstreze că va obține rezilierea acestei cetățenii în cazul în care dobândește cetățenia Republicii Slovenia;
3. să fi locuit efectiv în Slovenia timp de 10 ani, dintre care în ultimii 5 ani anteriori depunerii cererii, a locuit în mod continuu;
4. să aibă o sursă permanentă de venit garantată, reprezentând cel puțin un venit de subzistență;
5. să dovedească cunoașterea limbii slovene cel puțin la nivel colocvial. Aceasta se dovedește printr-un certificat care să ateste că a promovat un examen (nivel de bază) în limba slovenă;
6. să nu fi fost condamnat la o pedeapsă cu închisoarea mai mare de un an în țara în care este cetățean sau în Slovenia;
7. să aibă permisul de ședere în Republica Slovenia valabil;
8. să dovedească faptul că naturalizarea sa nu ar reprezenta o amenințare pentru ordinea publică, securitatea sau apărarea statului;
9. să își fi îndeplinit toate obligațiile fiscale;
10. să prezinte o declarație din care să reiasă, că prin obținerea cetățeniei Republicii Slovenia, acesta este de acord cu sistemul juridic al Republicii Slovenia.

Articolul 12 al legii menționează **excepțiile** de la regula stabilită în articolul 10, în care sunt prezentate condițiile. Astfel, dacă este în interesul național, autoritatea competentă poate, la discreția sa, să naturalizeze **un expatriat sloven și pe descendentul său**, de până la a treia generație în linie directă, dacă acesta trăiește efectiv în Slovenia, neîntrerupt, timp de cel puțin un an anterior depunerii cererii, în cazul în care acesta are statut legal de străin și dacă îndeplinește condițiile prevăzute la art. 10 alin. 1 pct. 1, 4, 5, 6, 7, 8, 9 și 10.

Dacă este în interesul național, autoritatea competentă poate, la discreția sa, să naturalizeze **o persoană care a pierdut cetățenia slovenă din cauza renunțării sau eliberării de cetățenie** în conformitate cu prevederile legale sau în conformitate cu reglementările care guvernează cetățenia pe teritoriul Republicii Slovenia, înainte de adoptarea legii actuale, în cazul în care persoana a locuit efectiv în Slovenia timp de **6 luni consecutive** înainte de depunerea cererii, cu condiția ca aceasta să aibă statutul legal de străin și să îndeplinească condițiile din articolul 10 alineatul (1), punctele 1, 4, 6, 7, 8, 9 și 10.

Dacă este în interesul național, autoritatea competentă poate, la discreția sa, să naturalizeze **o persoană care este căsătorită cu un cetățean al Republicii Slovenia** de cel puțin 2 ani, dacă locuiește efectiv în Slovenia neîntrerupt cu cel puțin un an înainte de depunerea cererii, cu condiția ca acesta să aibă statut legal de străin și să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 10 alin. 1 pct. 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9 și 10.

Cu condiția consimțământului Guvernului Republicii Slovenia, persoana prevăzută la alineatul precedent poate, în temeiul unei cereri speciale, să dobândească cetățenia Republicii Slovenia **prin derogare**, chiar dacă nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 10.

În cazul în care este în interesul național, autoritatea competentă poate, la discreția sa, să naturalizeze o persoană care a atins vârsta majoratului, dacă este născută pe teritoriul Republicii Slovenia, dacă a trăit efectiv în Slovenia și dacă îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 10, paragraful 1, punctele 6, 7, 8, 9 și 10.²⁴

Nu se oferă un termen în procedura de rezolvare a cererilor. Din diverse documente se poate deduce că durata efectivă a procedurii este **între 6 luni și 2 ani**. Unitatea administrativă trebuie să ia o **decizie** cu privire la cererea în cauză **după 2 luni de la depunerea tuturor documentelor** necesare. În 8 zile lucrătoare după ce decizia unității administrative devine definitivă, ea trebuie înaintată Ministerului de Interne pentru revizuire. Ministerul de Interne are încă 2 luni să își acorde consimțământul în cadrul procedurii de revizuire.²⁵ Dacă se constată ca unitatea administrativă a săvârșit o eroare în gestionarea aplicației, Ministerul de Interne continuă cu procedurile sale interne, unde există un termen de soluționare de 4 luni, însă nu sunt specificate sancțiuni pentru nerespectarea acestui

²⁴ Ibidem art. 12

²⁵ Studiu asupra procedurii migrației din Slovenia, Globacit.eu, 2013, p 13 disponibil la: http://cadmus.eui.eu/bitstream/handle/1814/29797/NPR_2013_33-Slovenia.pdf?sequence=1

termen.²⁶ Potrivit unui interviu pe care un funcționar public l-a oferit pentru studiul Globalcit, **perioada de evaluare durează aproximativ 2 luni**, iar în cazul nerespectării termenelor legale, persoana interesată poate să inițieze o procedură separată în contencios administrativ.²⁷

SPANIA

[Codul Civil al Regatului Spaniei](#) prevede că următoarele persoane pot să solicite obținerea cetățeniei spaniolă prin naturalizare:

- a. Partea interesată este emancipată sau are 18 ani împliniți.
- b. Persoana în vârstă de peste 14, asistată de reprezentantul său legal.
- c. Reprezentantul legal al unei persoane care nu a împlinit 14 ani.
- d. Reprezentantul legal al persoanei incapabile, sau a persoanei asistată, ca rezultat al unei hotărâri judecătorești din care să reiasă starea sa de incapacitate.

Articolul 22 face anumite diferențieri ale aplicanților în funcție de situația lor:

1. Acordarea cetățeniei în temeiul domiciliului necesită dovedirea unei perioade de ședere de 10 ani. Pentru persoanele care au obținut azil sau refugiați sunt necesari doar 5 ani și doi ani pentru cetățenii născuți în țările latino-americane, Andorra, Filipine, Guineea Ecuatorială sau Portugalia sau evreii sefarzi.

(2) Reședința pentru un singur an este suficientă pentru:

- a. O persoană născută pe teritoriul spaniol.
- b. O persoană care nu și-a exprimat opțiunea în timp util.
- c. O persoană care a fost legal supusă tutelei, custodiei sau îngrijirii de către un cetățean sau o instituție spaniolă timp de 2 ani consecutivi, chiar dacă această situație ar trebui să continue și ulterior.
- d. Persoana care, la data cererii, a fost căsătorită cu un spaniol timp de un an și nu este separată din punct de vedere legal sau de facto.
- e. Văduva unui spaniol dacă, la moartea soțului, nu sunt separați din punct de vedere legal sau de facto.

²⁶ Legea Cetățeniei din Slovenia art. 27

²⁷ Art. 222, Legea privind procedura administrativă, Monitorul Oficial al Republicii Slovenia, nr. 80/1999, Amendamentele 70/2000, 52/2002, 73/2004, 22/2005-UPB1, 119/2005, 24/2006-UPB2, 105/2006-ZUS-1, 126/2007, 65/2008, 8/2010.

f. Persoana născută în afara Spaniei dar care are tatăl sau mama de cetățenie spaniolă.

Articolul 23 prezintă **condițiile** generale pentru obținerea cetățeniei:

a. Persoana să fie mai în vârstă de 14 ani și să fie capabilă să emită o declarație în mod personal, să jure sau să jure fidelitate Regelui și respectarea Constituției și legii.

b. Persoana să declare că renunță la cetățenia sa anterioară (cu anumite excepții limitativ prevăzute).

c. Cererea să fie înregistrată la Registrul Civil Spaniol.

În afară de aceste condiții se mai adaugă și altele de natură administrativă cum ar fi dovedirea unei situații financiare stabile, cunoașterea limbii spaniole, iar în unele cazuri: un pașaport valabil; dovada unui domiciliu legal în Spania, un contract de închiriere pe termen lung sau chitanțe de plată a chiriei; certificatul de cazier judiciar eliberat de autoritățile din țara de origine; certificat medical, în cazurile în care solicitantul nu l-a prezentat în momentul solicitării reședinței temporare; dovada că asistența medicală este garantată în timpul șederii în Spania (dacă este cazul); certificatul de căsătorie sau de divorț sau alte documente referitoare la starea civilă (traduse și legalizate în limba spaniolă, dacă este cazul).

În cazul cererii de naturalizare din partea refugiaților politici, documentația care trebuie anexată este diferită, deoarece nu este necesară furnizarea de documente din țara lor de origine (nu li se cere să furnizeze certificatul de naștere sau cazierul judiciar din țara lor de origine, deoarece, în general, acestea au informații mai puțin relevante pentru decizia finală). Refugiații pot folosi fie pașaportul din țara lor de origine sau Pașaportul albastru (Convenția refugiaților din 1951 a ONU).²⁸

În Spania se plătește o taxă nerambursabilă pentru a procesa cererea de cetățenie, care variază între 60-100 EUR, chiar dacă cererea este respinsă. Se pot percepe de asemenea, taxe pentru eliberarea certificatelor și a documentelor necesare pentru solicitarea cetățeniei.

Procedura de obținere a cetățeniei poate să dureze **până la 2 ani** de la îndeplinirea condițiilor, însă legea nu conține un termen imperativ. La aliniatul 4 al articolului 21 al Codului Civil se prevede că cererea de acordare a cetățeniei în baza naturalizării sau a reședinței expiră după 180 de zile, în cazul în care partea interesată nu se prezintă în acest termen în fața unui funcționar competent pentru a se conforma cerințelor prevăzute la articolul 23.

²⁸ Francisco Javier Moreno Fuentes, Alberto Martín Pérez, Studiu asupra procedurii naturalizării pentru Imigranți, Globalcit.eu, 2013, pg. 4 disponibil la: http://cadmus.eui.eu/bitstream/handle/1814/29798/NPR_2013_19-Spain.pdf?sequence=1

SUEDIA

Condițiile ce trebuie îndeplinite pentru naturalizare sunt prevăzute în articolul 11 al Legii cetățeniei din Regatul Suediei (2001, amendată și modificată în 2015)²⁹. Un străin poate solicita cetățenia suedeză și poate primi cetățenia suedeză dacă:

1. a furnizat dovada identității sale;
2. a împlinit vârsta de 18 ani;
3. deține un permis permanent de ședere în Suedia;
4. a avut domiciliul în Suedia:

a) **2 ani** anterior cererii în cazul cetățenilor danezi, finlandezi, islandezi sau norvegieni;

b) **4 ani**, în cazul unui apatrid considerat a fi refugiat în temeiul capitolului 3 secțiunea 2 din Legea privind cetățenia străini³⁰;

c) **5 ani** pentru alți străini;

5. a avut și poate fi de așteptat să ducă o viață decentă.

Dacă cerințele din articolul 11 nu sunt îndeplinite și (cu excepția alineatului 2) se prevede altfel, solicitantul poate fi în continuare naturalizat dacă:

1. solicitantul a deținut anterior cetățenia suedeză,
2. solicitantul este căsătorit sau trăiește în condiții asemănătoare unei căsătorii cu un cetățean suedez sau
3. există și alte motive speciale pentru acordarea cetățeniei.

Un solicitant care nu poate furniza dovada identității în conformitate cu articolul 11, sub-secțiunea 1, poate fi naturalizat numai dacă a domiciliat în Suedia timp de cel puțin 8 ani (ultimii 8 ani) și poate să dea autorităților dovezi din care să reiasă că identitatea declarată este corectă.³¹

O cerere de naturalizare trebuie, în mod normal, să fie trimisă la [Agenției pentru Migrație din Suedia](#), fie prin poștă, fie prin mijloace electronice, pe pagina web a agenției, iar agenția este responsabilă cu verificarea cererii, atât pe formă cât și pe fond. Pentru cei care nu au domiciliul în Suedia, formularul de cerere poate fi depus la o ambasadă sau consulat. Autoritatea unde a fost depusă cererea este responsabilă pentru examinarea

²⁹ : Legea Cetățeniei din Regatul Suediei disponibilă la: <http://www.refworld.org/pdfid/420cadf64.pdf> (variantă în limba engleză, 2001)

³⁰ Cuprinsă în noua lege a cetățeniei

³¹ Ibidem art. 12

problemei. Dacă examinarea este făcută de o ambasadă sau consulat, problema identificată după examinare, va fi trimisă Agenției pentru Migrație.

Agentia hotărăște dacă acceptă sau să respinge cererea. Documentele care trebuie să fie prezentate împreună cu formularul de cerere sunt pașaportul național al solicitantului, documentul de călătorie sau pașaportul străinului în original. Dacă solicitantul are un certificat emis anterior pașaportului, trebuie să trimită și originalul. Dacă solicitantul nu are aceeași cetățenie precum în pașaport, el poate anexa originalul altor documente de identitate (permisele de conducere, licențele, certificatele de naștere, etc., în mod normal nu sunt acceptate). Dacă solicitantul include mai multe documente, acestea sunt numerotate în aceeași ordine în care sunt înscrise în formular.³²

Persoanele care solicită cetățenia suedeză prin naturalizare trebuie să plătească o taxă (1500 SEK). Pentru copiii adoptați, taxa este 175 SEK. Un solicitant care este apatrid și a fost declarat refugiat sau are un document de călătorie suedez nu trebuie să plătească nicio taxă. Chitanță trebuie depusă împreună cu cererea. Nu există costuri suplimentare. Taxa pentru cei care au dreptul la cetățenie prin notificare este diferențiată (0-475 SEK), și depinde de care categorie de persoane îndreptățite aparține persoana. Nu sunt prevăzute termene. Autoritățile suedeze au doar o obligație generală de a ajunge la o decizie cât mai curând posibil, în conformitate cu Legea privind administrația (1986: 223).³³ În iulie 2012, perioada de așteptare pentru naturalizare era, potrivit Comitetului Suedez pentru Migrație, **1 an de la data depunerii cererii**. Pentru cei care au dreptul la cetățenie prin notificare, perioada de așteptare este de aproximativ **7 luni**. O cerere de naturalizare trebuie să fie verificată pe tot parcursul perioadei de procesare, deoarece ar putea fi nevoie de informații suplimentare sau alte documente. Acest lucru ar putea cauza întârzieri suplimentare în procedura de luare a deciziilor.³⁴

³² <https://www.migrationsverket.se/English/Private-individuals/Becoming-a-Swedish-citizen.html>

³³ Codul Administrativ din Suedia (Legea 223/1986) disponibil:

https://www.jstor.org/stable/755786?seq=1#page_scan_tab_contents

³⁴ Hedvig Bernitz, Studiu asupra Procedurilor de Naturalizare din Suedia, Globalcit.eu, 2013, pg. 6 disponibil la:

http://cadmus.eui.eu/bitstream/handle/1814/29799/NPR_2013_36-Sweden.pdf?sequence=1